

Zsuzsika

Árvaság (10.)

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 36. szám, 2020. szeptember 4.

A másik megjegyzést Háy János legújabb könyvében is olvastam. Lányt szeretett volna az édesanyja, mondta is neki, a gyerekeknek. Nekem is mondta az anyám. Kislányt szerettem volna, tudod-e. Egy másik Zsuzsikát szerettem volna. Legyek én, újra, kicsivel jobb változatban. Ezt akarják a szülők, apám se bírta a változást, hogy nem olyan lett belőle, mint amilyen ő. Nem én vagyok. Olyan legyen, mint én, minden én legyek.

Egy Zsuzsika. Az, hogy én ez vagyok, hogy ilyenné lettem, kezem, lábam, fejem, az, hogyan is mondjam csak, nem kielégítő? Nem ez a termék volt várva. Nem egy ilyen cikk? Nem vagyok jó? Elég? Csak valami, valaki helyett vagyok?

Ezek gyanútlan megjegyzések. A legolcsóbb megszólalásainkkal ejtjük a legnagyobb vágásokat. Végtére is mindenki gyanútlan. Az is, aki meglepetést okoz, az is, akin okoznak. Ne vedd föl. Nem kell mellre szívni. Tényleg nem kell.

De azért az, hogy élsz, tényleg nem evidencia. Ha az ember elveszti a fiatal feleségét, aki már két gyereket szült neki, majd valamivel később elveszti 17 éves nagyfiát is, nyilván mellre szívja. Olyan könnyű az evidencia, mint a buborék. Ssss, így fújod el, emberi élet, ssss, te maradsz árvának, aztán értekezz, mit szerettél volna.